

Arrest

nr. 230 565 van 19 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 19 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 224 985 van 19 augustus 2019 waarbij de debatten worden heropend en de zaak verwezen wordt naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 18 september 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 september 2019.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd bij beschikking van 27 maart 2019 aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kon ingewilligd worden.

Na beide partijen te hebben gehoord ter terechtzitting van 3 mei 2019, oordeelde de Raad dat de zaak naar de algemene rol dient verwezen te worden teneinde een standpunt te kunnen innemen rekening houdende met alle elementen van de zaak, met name de nieuwe informatie van de verwerende partij.

3. Uit de informatie vervat in het administratief dossier (map landeninformatie, informatie afkomstig van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (BAMF) d.d. 3 juli 2018) blijkt vooreerst dat aan verzoeker op 5 juli 2017 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Duitsland.

Verzoeker betwist dit niet doch meent actueel niet langer internationale bescherming te genieten in Duitsland.

In het verzoek om gehoord te worden onderstreept verweerder dat "er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de zogenaamde subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dat zulk een onderscheid immers weerklank vindt in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna. Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niét het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artt. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn."

Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De nieuwe informatie bijgebracht door verweerder bij zijn verzoek tot horen, met name bronnen die AIDA (Asylum Information Database) en ECRE (European Council on Refugees and Exiles) online ter beschikking stellen met betrekking tot de inhoud van internationale bescherming verleend in Duitsland, vermelden bovendien dat subsidiair beschermden in Duitsland recht hebben op een verblijfsvergunning van 1 jaar, hernieuwbaar voor twee bijkomende jaren, dat de hernieuwing van deze vergunning over het algemeen verloopt volgens dezelfde reglementering als bij de afgifte ervan, en dat de verblijfsvergunning afgeleverd en/of vernieuwd moet worden voor zover de redenen die ertoe aanleiding hebben gegeven voortduren behoudens een formele heroverweging door het BAMF. Uit deze info blijkt tevens dat de Duitse nationale wetgeving terzake weliswaar voorziet in een aantal welbepaalde gronden voor de intrekking of opheffing van de verleende internationale bescherming, maar dat zulks niet systematisch gebeurt en overigens steeds op grond van een formele, tegensprekelijke procedure zoals voorgeschreven door hoger genoemde Europese regelgeving waardoor Duitsland, net zoals de overige lidstaten van de EU, gebonden is.

In het licht van de internationale bescherming die verzoeker in Duitsland werd verleend en rekening houdend met hogervermelde informatie betreffende de verblijfsvergunningen die hieraan zijn verbonden,

kan verweerder worden bijgetreden waar deze stelt dat niets verzoeker verhindert om toegang te verkrijgen tot het Duitse grondgebied, en om er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten te genieten.

4. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Duitsland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het op een vage wijze in vraag stellen van zijn actuele subsidiaire beschermingsstatus in Duitsland zonder daadwerkelijk in te gaan op volgende pertinente en draagkrachtige motieven:

"In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u aan dat u niet meer in Duitsland wil wonen omdat u de Duitse overheid verantwoordelijk acht voor de dood van uw vrouw en dochter die vanuit Turkije teruggekeerd zijn naar Syrië nadat u geen gezinshereniging kon toepassen (CGVS, p. 14, 18). U heeft het psychologisch te moeilijk om in Duitsland te kunnen blijven wonen. U verwijst nog naar de algemene aanwezigheid van racisten in Duitsland en dat de procedure lang duurde, maar geeft aan geen andere problemen te hebben gekend daar (CGVS p. 14, 16). Er zijn in uw hoofde geen aanwijzingen dat u in Duitsland een gegronde vrees voor vervolging conform de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Hoewel het CGVS kan aannemen dat de dood van uw vrouw en dochter u zeer ernstig geraakt heeft, blijkt hieruit niet dat u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Duitsland. Uit uw verklaringen blijkt dat u na de dood van uw vrouw en dochter psychologische problemen heeft gekregen en aan de drugs bent geraakt. U verklaart dat u vervolgens gedwongen werd opgenomen in een gesloten psychiatrische instelling (CGVS, p. 15). Hieruit kan worden afgeleid dat de Duitse overheid u ondersteund heeft in uw verlies en bij uw verslavingsproblematiek. U geeft ook aan dat u momenteel geen medicatie meer neemt (CGVS p. 15). Daarnaast had u een verblijfplaats in het dorp Tingen (CGVS, p. 15) en had u werk in de bouw (CGVS, p. 15). Bovendien laat u na enig document over uw psychologische problemen neer te leggen voor het CGVS, hoewel u zegt ook een tijdje in België te zijn behandeld (CGVS p. 16).

Uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet, verschilt ook fundamenteel van de situatie van een persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet,

geniet u binnen de Europese Unie specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er een verblijfsrecht en ook diverse rechten en voordelen op gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden aan uw status.

Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de Europese Unie kan verschillen, tast deze vaststelling niet aan. Niet alle ingezetenen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuren. Dit is ook het geval voor personen die internationale bescherming genieten in de Europese Unie. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de Europese Unie inzake de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij die rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Er is evenmin sprake van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt in Duitsland de subsidiaire beschermingsstatus gekregen. Deze lidstaat van de Europese Unie is als zodanig gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw beschermingsstatus en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien is de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van oordeel dat, hoewel de algemene situatie en de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in een lidstaat van de EU, enkele gebreken kunnen vertonen, artikel 3 van het EVRM niet wordt geschonden als er geen sprake is van systematisch onvermogen om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten.

Bovendien wijst niets in uw administratieve dossier erop dat u in Duitsland daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Duitsland. Dat u Duitsland verantwoordelijk ziet voor de dood van uw vrouw en kind, die teruggekeerd

zijn uit Turkije nadat u hen niet naar Duitsland kon overbrengen in het kader van gezinshereniging, is uw persoonlijke mening. Hierbij dient te worden vermeld dat het een persoonlijke beslissing was Turkije te verlaten en terug te keren naar Syrië, terwijl Syriërs tijdelijke bescherming krijgen in Turkije zoals uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt. Bovendien is het opmerkelijk dat uw vrouw terugkeerde naar een regio waar op dat moment IS de controle had en waar hevige bombardementen plaatsvonden, zoals uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 9)."

Uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat hij in Duitsland geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Duitsland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn. Zijn levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Duitsland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting van 6 december 2019, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 september 2019, stelt verzoekende partij dat zij geen nieuwe stukken kan voorleggen. Verzoekende partij wijst erop dat zij niet akkoord kan gaan met de beschikking en argumenteert dat zij wel begrijpt dat er een onderscheid is tussen de verblijfstitel en het beschermstatuut, doch zij meent dat het Commissariaat-generaal het bewijs moet aanbrengen dat zij nog een statuut heeft. Voorts wijst zij erop dat de verzoekende partij een nieuw verzoek mag doen in België en de commissaris-generaal dit wel kan onderzoeken nu de mogelijkheid bestaat dat er een upgrade komt van de status. Zij volhardt dan ook in haar prejudiciële vraag.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

4.3. Waar verzoekende partij aangeeft dat zij begrijpt dat er een onderscheid is tussen de verblijfstitel enerzijds en het beschermstatuut anderzijds, doch zij meent dat het Commissariaat-generaal het bewijs

moet aanbrengen dat zij nog een statuut heeft, verwijst de Raad naar de grond in voormelde beschikking waar het volgende wordt opgemerkt:

“Uit de informatie vervat in het administratief dossier (map landeninformatie, informatie afkomstig van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (BAMF) d.d. 3 juli 2018) blijkt vooreerst dat aan verzoeker op 5 juli 2017 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Duitsland.

Verzoeker betwist dit niet doch meent actueel niet langer internationale bescherming te genieten in Duitsland.

In het verzoek om gehoord te worden onderstreept verweerder dat “er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de zogenaamde subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dat zulk een onderscheid immers weerklinkt vindt in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna. Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niét het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artt. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn.”

Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De nieuwe informatie bijgebracht door verweerder bij zijn verzoek tot horen, met name bronnen die AIDA (Asylum Information Database) en ECRE (European Council on Refugees and Exiles) online ter beschikking stellen met betrekking tot de inhoud van internationale bescherming verleend in Duitsland, vermelden bovendien dat subsidiair beschermde in Duitsland recht hebben op een verblijfsvergunning van 1 jaar, hernieuwbaar voor twee bijkomende jaren, dat de hernieuwing van deze vergunning over het algemeen verloopt volgens dezelfde reglementering als bij de afgifte ervan, en dat de verblijfsvergunning afgeleverd en/of vernieuwd moet worden voor zover de redenen die ertoe aanleiding hebben gegeven voortduren behoudens een formele heroverweging door het BAMF. Uit deze info blijkt tevens dat de Duitse nationale wetgeving terzake weliswaar voorziet in een aantal welbepaalde gronden voor de intrekking of opheffing van de verleende internationale bescherming, maar dat zulks niet systematisch gebeurt en overigens steeds op grond van een formele, tegensprekelijke procedure zoals voorgeschreven door hoger genoemde Europese regelgeving waardoor Duitsland, net zoals de overige lidstaten van de EU, gebonden is.

In het licht van de internationale bescherming die verzoeker in Duitsland werd verleend en rekening houdend met hogervermelde informatie betreffende de verblijfsvergunningen die hieraan zijn verbonden, kan verweerder worden bijgetreden waar deze stelt dat niets verzoeker verhindert om toegang te verkrijgen tot het Duitse grondgebied, en om er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten te genieten.”

De Raad wijst er in dit verband nog op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals *in casu* -gelet op de informatie verkregen van de Duitse autoriteiten staat het immers vast dat verzoekende partij in Duitsland subsidiaire bescherming heeft verkregen, hetgeen overigens door verzoekende partij zelf niet wordt betwist-, het aan de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij in Duitsland actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Duitsland zou kunnen terugkeren en er haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/ vernieuwen.

In weerwil van haar algemene verzuchtingen, komt het aldus aan verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Duitsland niet langer meer subsidiaire

bescherming geniet. Verzoekende partij blijft hier dus echter in gebreke. Ze brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

4.4. Zoals verzoekende partij voorts correct opmerkt, staat het feit dat haar eerder internationale bescherming in een andere lidstaat van de EU werd verleend, haar niet in de weg om hier in België een (nieuw) verzoek om internationale bescherming in te dienen, zoals geschiedde. Overeenkomstig artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal, zoals hij *in casu* deed, in een dergelijk geval het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer, zoals te dezen het geval is, *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Dat dit een mogelijkheid en geen verplichting is en de commissaris-generaal in een dergelijke situatie even goed kan beslissen om in het kader van het verzoek om internationale bescherming (wel) een onderzoek ten gronde ten aanzien van het land van herkomst te voeren, neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming op correcte en rechtsgeldige wijze toepassing heeft gemaakt van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Immers, werd er voldaan aan de enige voorwaarde die de wet (in voormeld artikel) oplegt inzake de toepassing ervan, gelet op het gegeven dat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Duitsland.

4.5. Verzoekende partij volhardt voor het overige in haar prejudiciële vraag die zij gesteld wenst te zien aan het Grondwettelijk Hof, welke zij eerder in haar verzoek tot horen van 20 september 2019 deed rijzen, en waarbij zij (op niet geheel duidelijke wijze) oppert *“of artikel 57/6 van de vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Belgische grondwet schenden nu voormeld artikel niet zou toelaten dat iemand na een niet volledig eerste asielaanvraag niet zou mogen te gaan voor de volledige bescherming als vluchteling zou uiteraard een schending uitmaken van het gelijkheidsbeginsel van de artikel 10 en 11 van de Belgische grondwet, te meer de Belgische vreemdelingenwet verschillende mogelijkheden voorziet ter actualisatie van de internationale bescherming, daar waar dit voor iemand die al een vorm van internationale bescherming heeft of had niet mogelijk zou zijn”*.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij toont niet aan dat er bepaalde elementen zijn waarom hij niet zou kunnen rekenen op de internationale bescherming die hem is toegekend in Duitsland. Meer nog, aangezien de verzoekende partij de subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen kan er van uit gegaan worden dat de door hem aangevoerde elementen met betrekking tot de vluchtelingenstatus reeds werden onderzocht en afgewezen in Duitsland. Verzoekende partij licht hieromtrent niets toe, en maakt niet duidelijk welke elementen niet werden onderzocht.

Gezien het Commissariaat-generaal blijkens het voorgaande op eigen initiatief en op grond van de in artikel 57/6, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan hem verleende, autonome bevoegdheid, te allen tijde kan besluiten tot het niet-ontvankelijk verklaren van een verzoek om internationale bescherming wanneer de voorwaarden, zoals *in casu*, hiertoe zijn vervuld, is de vraag van verzoekende partij *in casu* niet onontbeerlijk om uitspraak te doen.

4.6. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij geen nieuwe stukken kan voorleggen en dat zij niet akkoord kan gaan met de beschikking, zonder evenwel voorts *in concreto* in te gaan op en daadwerkelijk concrete opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking

van 18 september 2019 opgenomen grond te formuleren. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS